

soukromého žalobce, a usoudil, že tudíž nejde ani o pomluvu, ani o urážku vydáváním v posměch.

S posléze uvedeným závěrem nalézacího soudu nelze souhlasiti. Ježto se prvá část článku týká nejen soukromého žalobce M., nýbrž zároveň i soukromé žalobkyně N., platí to, co bylo uvedeno o výkladu prvé jeho části při vyřizování zmáteční stížnosti obžalovaného A., i v případě soukromé žalobkyně N. Z těchto důvodů, na něž se tu odkazuje, je i v tomto případě spatřovati v uvedené části článku vydáváním v posměch podle § 1 zák. o ochr. cti.

Ježto při uvedené skutkové podstatě nepřichází důkaz pravdy v úvahu (jak bylo již v úvodu řečeno), nebylo třeba se zabývati výtkami zmáteční stížnosti v tomto směru činěnými [§ 281, čís. 9 b) tr. ř.].

Přes to však zrušovací soud nemohl rozhodnouti ve věci samé, neboť zůstala nevyřešena otázka, zda žaloba byla v tomto případě podána osobou oprávněnou.

Podle § 16, odst. 1 zák. o ochr. cti může za osobu mladší než osmnáct let vykonávati žalobní právo jen její zákonný zástupce. Toto právo zákonného zástupce však pomijí, jakmile nezletilý dosáhl osmnáctého roku; od této doby vykonává nezletilý žalobní právo samostatně a zákonný zástupce nemá tu již právo podati soukromou žalobu (srov. odůvodnění k vládnímu návrhu zákona o ochraně cti, tisk 830/1930, str. 27).

Má-li však osoba starší osmnácti let právo sama podati žalobu, není tím řečeno, že při tomto výkonu svého žalobního práva nemůže býti zastupována svým zákonným zástupcem, jehož k tomu zmocnila.

V souzeném případě uvedená otázka však nebyla řešena, ač k tomu dala podnět svědecká výpověď N. ve věci okresního soudu v R. T 7/38, jež přišla na přetřes při hlavním přelíčení, že jí je osmnáct roků.

Z uvedeného důvodu nemohl zrušovací soud rozhodnouti ve věci samé, pročez byla věc přikázána podle § 5, odst. 2 zák. čís. 3/1878 ř. z. ve znění zák. čís. 56/1935 Sb. z. a n. k novému projednání.

K námitkám činěným v odvodu soukromé žalobkyně N., že zrušovací soud není v souzeném případě příslušný k rozhodnutí o zmáteční stížnosti, je podotknouti, že uvedený názor je mylný, neboť nerozhoduje tu výrok odsuzujícího rozsudku, nýbrž řízení, na jehož podkladě došlo k rozsudku.

V souzeném případě šlo o řízení, které se týkalo otázky přečinů podle §§ 1, 2 zák. o ochr. cti, pročez tu nepřichází v úvahu ustanovení § 16, odst. 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n.

Čís. 6325.

Soud, jemuž byla věc přikázána podle § 293 tr. ř. k novému přelíčení, není vázán skutkovými zjištěními soudu, který původně ve věci rozhodl, a může průvodní materiál — třebas nezměněný — hodnotiti jinak než onen soud.

Právním názorem zrušovacího soudu je vázán, jen pokud se skutkový základ nezměnil tou měrou, že by tím věc nabyla nové tvárnosti, kterou by se změnilo i její právní posouzení.

(Rozh. ze dne 21. února 1939, Zm II 37/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby podané na něho pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži čís. 111/1927 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Stížnost vytyká zřejmě s hlediska zmatku podle čís. 9, písm. a) § 281 tr. ř., že se nalézací soud nesměl uchýlit od skutkového základu, z něhož ve svém zrušovacím nálezu vycházel soud zrušovací, že měl vzít za podklad svého rozhodnutí výrok obžalovaného, že soukromý žalobce nemá koncesi, z kteréhožto výroku vycházel soud zrušovací, a že nesměl, hledíc k předpisům druhého odstavce § 293 tr. ř., dospět k opačnému skutkovému zjištění, totiž že obžalovaný nepronesl inkriminovaný výrok.

Stížnosti nelze přisvědčiti. Odkázáním věci nalézacímu soudu po rozhodnutí nejvyššího soudu ocitá se věc tam, kde byla před prvním hlavním přeličením. Podle zásady přimosti má se pak hledět jen k výsledkům nového hlavního přeličení (§ 258 tr. ř.). Podle § 258 tr. ř. může nový nalézací soud hodnotit průvodní materiál, i když se nezměnil, jinak než soud, jenž původně ve věci rozhodl, a není nijak vázán zjištěními tohoto soudu (srov. rozh. čís. 2407, 5454 Sb. n. s.). Soud v novém hlavním přeličení je vázán jen právním názorem, kterým se při svém rozhodování řídil nejvyšší soud. Tato závaznost platí rebus sic stantibus (srov. Lammasch, Grundriss, str. 7, Lohsing, str. 656, Mitterbacher, str. 494). Předpokládá se, že sám skutkový základ, podle něhož má být rozhodnuto v novém přeličení, nezměnil se okolnostmi v novém hlavním přeličení se vyskytnuvšími tou měrou, že by tím věc nabyla jiné tvárnosti, kterou by se změnilo i právní její posuzování (srov. Storch, str. 503, 504).

Nesprávný je proto názor vyslovený ve stížnosti, že předpis druhého odstavce § 293 tr. ř. bránil nalézacímu soudu dospět k jinému skutkovému přesvědčení v tom směru, zda obžalovaný výrok, že soukromý žalobce nemá koncesi, a jen na tento výrok byla obžaloba omezena, učinil čili nic.

Čís. 6326.

Pokračuje-li pachatel přečinu zneužívání podnikových značek (§ 29 zákona proti nekalé soutěži) ve své činnosti i po podání stíhacího návrhu, může být pro tuto činnost odsouzen pouze tehdy, byl-li podán včas (§ 34 uvedeného zákona) nový stíhací návrh.